

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Daneklærerforeningen/Skov, cop. 1982, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813486000/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

ved dette Middagsmaaltid, nemlig den lille Anton, der med udtømmelig Veltalenhed fortalte Dagens Tildragelser i Skolen, hvilke, ihvor lidt interessante de end var i dem selv, dog adspredte Sophies forstemte Lune, indtil Lindal afbrød Drengen med et strengt: »Hold Mund! Nu har vi nok af dit Vrøvl.« En dyb Tavshed fulgte nu. Man rejste sig fra Bordet, og Sophie vovede med frygtsom Stemme at sige: »Du er saa forstemt, Lindal! hvad fattes dig?« — »Mig fattes intet,« svarede han, »undtagen den Plage, du altid forvolder mig med dine Spørgsmaal. Man kan jo ikke bestandig være i Humør til at springe paa Borde og Bænke. Farvel! jeg faar ikke Tid til at drikke Kaffe.« — »Her er den allerede,« sagde Sophie, idet hun bød ham en Kop. Han smagte paa den, og raabte: »Gud fri mig! Den Kaffe kan jo slaa Hjertet itu paa Folk.« — »Du vil jo altid have den stærk,« sagde Sophie. — »Ja, alting med Maade,« svarede han, »men Fruentimmer holde ikke Maade med nogen Ting i Verden. Farvel! jeg renoncerer paa min Kaffe.«

Han gik, og Sophie satte sig nu ind i Dagligstuen til den bestandig sovende Annette. Der var mørkt i Værelset, og det ubehagelige af en tilstedeværende ganske stum Person, der laa som en syg, de onde Luner, som paa alle Kanter omgav den unge Kone, ligesom en Fængselsmur, der udelukkede hende fra al Glæde, alt dette beklemte hendes Sind i saa høj Grad, at hun ikke kunde holde sig fra at græde. En lille Arm slyngede sig om hendes Hals, og en blød,

barnlig Stemme spurgte: »Hvad fattes dig, søde Moder?« — Sophie greb sin Søn i sine Arme: »Jeg har Uret i at være bedrøvet, da jeg har dig, min gode Dreng,« sagde hun, virkelig trøstet. Hun lagde Huden sammen i Kakkelovnen, satte sig ved dens muntre Lue, omslyngede den lille Dreng med sine Arme, og fortalte ham med hviskende Stemme et dejligt Eventyr, der endte med disse Ord: »Og ser du,« sagde Troldmanden, »naar man kun er taalmodig, saa er der altid en god Aand i Nærheden.«

I det samme gik Døren op, og en god Aand, det er at sige, en god, trofast Ven traadte ind. Det var Ferdinand, som hverken Sophie eller Anton ved første Øjekast genkendte, da han haltede og gik ved en Stok. Han fortalte, at Grunden hertil var et Fejltrin, han havde gjort ved for hurtigt at springe af Hesten. »Ak!« tilføjede han: »Annette er vist vred paa mig; men jeg har ikke kunnet holde mit Løfte fra i Aftes, jeg var nødt til at ride et Par Mil ud i Landet, og er først for en Time siden kommet hjem.« — Meget bekymret over at se Annette ligge i Sofaen, som om hun var syg og bedrøvet, prøvede han med de kærligste Ord at berolige hende og undskyldte sig selv; men hans vrede Herskerinde lod ham ikke tale ud, hun sprang op, løb ud af Værelset, ilede til sit eget Kammer, og lukkede Døren i Laas efter sig, inden Ferdinand paa sin haltende Fod kunde indhente hende. Han vendte nu tilbage til Sophie, og hvad ofte hændte, gentog sig paa ny denne Aften, nemlig